După sfințire au început evenimentele și oameni de valoare ai Bisericii au călcat pragul ei. Sentimentul meu este că s-a creat o oază de spiritualitate în curtea Facultății de Teologie, **o emulație duhovnicească**. Studenții au început să se formeze duhovnicește, să se pregătească serios pentru preoție în Bisericuță și apoi chiar să ucenicească pe lângă noi, slujitorii. Eu însumi, deși eram profesor la Teologie, am fost la început ucenic al părintelui Ștefan în ale slujirii, iar ucenicia a durat 5-6 ani, până când am fost hirotonit.

Au venit tot mai mulți credincioși, dornici de a participa la slujbe mai intense, unde cântau studenții. Nu am fost constituiți ca parohie, dar Înaltul Timotei a permis participarea la slujbe a oricărui credincios.

Îmi aduc iarăși aminte, că după sfințire am folosit un antimis de la Catedrala Veche, care a trebuit restituit și nu aveam încă unul al nostru. Undeva, pe la praznicul Sf. Ilie am primit antimisul pe care slujim și acum, fiind un alt moment de bucurie.

Prima slujbă frumoasă de după sfințire, care a rămas în inimile noastre, a fost botezul lui Alexandru, copilașul cel mic al părintelui Ștefan, care s-a născut cu câteva zile înainte de sfințire. Botezul a fost săvârșit după toată rânduiala, chiar în Bisericuță.

Am trăit într-un mic rai

Cele mai frumoase momente pe care le-am trăit, și nu m-am gândit că e posibil așa ceva, au fost clipele în care ne-am adunat în jurul Părintelui Ștefan. Dumnezeu ne-a adunat prin sfinția sa. La început Părintele spovedea în facultate, în cabinetul duhovnicului. Bisericuța nu era ridicată pe atunci. Noi, studenții, așteptam să ne vină rândul într-una din săli. Ne era teamă să ne vină rândul, dar și așteptam, pentru că spovedania decurgea **ca o întâlnire între tată și copiii săi**. Nu simțeai că Părintele te mustră în momentul în care vorbește cu tine, când tu încerci să-ți deschizi sufletul înaintea duhovnicului. Te primea ca și acum, cu multă dragoste și răbdare. Stătea cu noi până seara târziu, către 12-1 noaptea. Mi-era foarte greu să înțeleg cum e cu putință așa ceva, ca un preot cu familie, cu copii, să se dedice atât de mult fiilor duhovnicești.

Se lucra la Bisericuță și îmi amintesc că era suficient un cuvânt al Părintelui, să ne spună: *„Uite, am nevoie să mă ajuți, dacă poți, la curățenie sau la șlefuit marginea de la geamuri, sau la marmura de pe jos”*, și făceam. Fiecare venea cu câte o idee. Și așa, încet-încet, **am simțit cum se leagă o prietenie foarte strânsă între noi**. După ce terminam cursurile la facultate, rămâneam la Bisericuță până seara târziu, la 12 au chiar 1 noaptea. Dar nu ne deranja că era târziu și eram obosiți, iar o parte dintre noi trebuia să mergem la cursuri a doua zi. Zic o parte pentru că eram de vârste diferite, unii dintre noi lucrau deja (Teodosia, maica Teofana, maica Irina). Dar și aceștia din urmă veneau, chiar dacă erau după o zi grea de muncă, și lucrau cot la cot cu noi, studenții, ce era nevoie, cât putea fiecare și ce ne spunea Părintele.

Au fost zile în care, după ce terminam, ne adunam și mâncam împreună ce aveam. Punea fiecare câte un bănuț și cumpăram ceva, apoi mâncam împreună. Era frumos. **Ne simțeam ca o mică familie**. Iar dacă unul dintre noi se întâmpla să întârzie, pentru că avea o problemă, toți ceilalți erau alături de el prin rugăciune, prin sfat. Era o bucurie numai faptul că ne întâlneam, că ne vedeam. Era atâta bucurie în jurul nostru, pe care o simțeam, încât a fost ca un mic rai pe care l-am trăit atunci. Eram și mai puțini și știam unul de celălalt. De-abia așteptam să vină ziua următoare și să ne întâlnim iar la Bisericuță.

M-a impresionat foarte mult că, deși avea doi copii mici și era însărcinată cu al treilea, din când în când preoteasa Maria făcea mâncare și ne aducea nouă. Nu puteam să înțeleg cum ea, cu familie și treburi multe, se îngrijea și de noi. **Preoteasa Maria ne-a luat ca și cum am fi fost copiii ei**. Ne zicea: *„Mâncați, că sunteți studenți și trebuie să vă hrăniți!”*.

Era o bucurie de fiecare dată când o vedeam pe preoteasa Maria. Iar ea venea de câte ori îi îngăduiau treburile casei, să vadă cum suntem, ce facem. **Alături de părintele Ștefan, preoteasa Maria a închegat obștea care s-a format la început și care pe parcurs s-a înmulțit**.

A.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

NUMĂR ANIVERSAR

Numărul 22 (XC) 26 iunie 2022

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

MAJORATUL BISERICUȚEI (26.06.2004—26.06.2022)

Cuvinte despre SFINȚIRE și ZIDIRE

Interviu cu Părintele Ștefan

> *„Ne vom întoarce într-o zi, ne vom întoarce neapărat!”*
>
> *(Poetul închisorilor Radu Gyr)*

Vă rugăm, Părinte, să ne spuneți câteva cuvinte despre sfințire și despre zidire, pentru cei ce au fost, cei ce sunt și cei ce vor fi.

Așa cum zice și Părintele nostru Arsenie, nu este greu a zidi și a tencui ziduri, ci greu este a ține duhul. Dacă nu este Duh, degeaba se fac clădirile, că rămân goale. **Aceasta este lucrarea pe care trebuie să o facem, a bisericii inimii fiecărui om** și a Bisericii celei nevăzute, duhovnicești, alcătuite din mădularele vii ale Trupului lui Hristos, care sunt credincioșii.

Biserica și locul acesta să fie un **loc al nașterii duhovnicești**, un spital duhovnicesc, un cuib din care se zboară spre Împărăția cerurilor, un locaș al hrănirii, casa Pâinii și un izvor de apă vie care nu încetează a curge. Nădăjduim să fie așa.

Ce a fost mai greu: lucrarea de până la zidire sau cea de după?

Clădirile nu sunt greu de făcut, ele vin de la sine. Ceea ce este greu e lupta cu demonii care țin întemnițate cugetele oamenilor și înrobite sufletele, adică cu patimile, care strică și mintea omului, căci în mintea strâmbă și lucrul drept se strâmbă. Este foarte greu să se aducă omul la normalitatea cea bună, duhovnicească, și la înțelegerea binecuvântată, la discernământ. **Greu este a convinge că nu este dragoste mai mare decât cea a lui Hristos și că nu este vrednic nimeni a fi iubit precum El**. Greu e a ieși din obișnuințele noastre de zi cu zi și a ne înscrie în iubirea Mântuitorului, căci spune Sf. Ap. Pavel: *„cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sa-*

Însă este un mare dar și o mare binecuvântare zidirea văzută. Dacă ne silim să o construim și să trăim în Duhul, ea nu face decât să întruchipeze și să reprezinte trăirea cea duhovnicească, precum într-o icoană. Nădăjduim ca măcar un strop de Duh să fie și la noi și toate care s-au zidit și se sfințesc să fie plăcute lui Dumnezeu și să rămână pline de viață.

bia?" (Rom. 8, 35). Dar tot Sf. Apostol zice: *„nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile, nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Isus, Domnul nostru”*.

Dacă sunt acestea, toate celelalte se zidesc de la sine, într-un firesc.

Ați făcut o paralelă la un moment dat între viața lui Hristos și viața Bisericii și a omului? Ce înseamnă acest majorat? Că de acum Biserica noastră va intra pe drumul Golgotei?

Nu! Iată, anul acesta va avea loc și târnosirea, deci este ca **o cununie deplină cu Mirele Hristos a obștii** de aici. Trebuie să fim maturi duhovnicește și să nu-L vindem pe Hristos pe nimic. Ar fi trebuit să fi învățat ceva din toate prin care am trecut, să nu rămânem mereu prunci sau adolescenți la pricepere și la acțiune.

Mai mulți frați din prima obște, atunci când revin aici, constată cât de schimbată e obștea. S-a schimbat într-adevăr?

S-a schimbat, s-a mărit, s-a lărgit, s-a trecut prin ciur și prin dârmon... Viețuirea împreună presupune niște lăsări, îngăduințe, pogorăminte, iertare, cunoaștere, creștere în dragoste. Altfel nu poate să supraviețuiască mai departe obștea. Nădăjduim că am crescut, că nu ne-am plafonat. Nădăjduim... Dar avem încă multe de făcut, multe de îndreptat, multe de ajustat.

Ce înseamnă majoratul?

Înseamnă că trebuie să luăm lucrurile foarte în serios. La majorat începi să răspunzi de toate, nu mai răspund părinții pentru tine. Acum vom răspunde de actele noastre. Să fim conștienți, să fim responsabili, să nu-L vindem pe Hristos.

Vă rugăm să spuneți un cuvânt celor de azi, despre cele ce au fost acum 18 ani.

„Dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă” (Ioan

Amintiri, amintiri...

Bineînțeles că minunate au fost întâlnirile de la Bisericuță, și implicit, participarea la lucrările care s-au făcut: curățarea geamurilor, punerea marmurei, care ne-a cam dat bătăi de cap. Și altele. Mi-amintesc că m-a rugat Părintele să-l ajut să dea cu lac partea de jos a Iconostasului, dar și-a dat seama că lacul era foarte toxic și că mi-era greu, de aceea mi-a zis: "*trebuie să renunțăm, că murim*". Metocul (apartamentul unde locuia părintele Ștefan cu familia sa) și Bisericuța au devenit **cele mai frumoase și cele mai dragi locuri din viața mea**, din acea vreme. Printre cele mai frumoase amintiri sunt cele legate de întâlnirile de la metoc unde am asistat și am spus prima dată în viața mea Rugăciunea inimii. Și nu pot să nu-mi amintesc de prezența în mijlocul nostru a iubitei noastre Preotese Maria și de dragostea și bucuria ei. Majoritatea întâlnirilor, din afara spațiului Bisericuței, se petreceau aici. Sigur că au fost foarte multe alte bucurii, pe care nu mi le mai amintesc acum, dar care mi-au minunat viața și m-au făcut un om fericit. De fapt, sunt temelia vieții mele duhovnicești. ***(Maica Teofana)***

***

Cred că înainte de sfințire a fost o problemă cu ușile de la bisericuță și au trebuit duse la tâmplar și reparate, așa că a trebuit să dormim cu rândul câteva nopți în biserică, până s-au reparat ușile. A fost o mare binecuvântare. Îmi aduc aminte cu drag de sfințire, că am avut în sfârșit **bisericuța noastră, care a fost prima data sădită de Părintele nostru în sufletele noastre** și apoi a căpătat și un loc în timp și spațiu. ***(Maica Irina)***

***

Pentru mine, oricât m-aș gândi, cea mai și cea mai și cea mai prețioasă și dragă amintire este: **BUCURIA de a fi fost alături de și împreună cu Preoteasa Maria**! ***(Daria-Doina)***

***

Îmi aduc aminte **o întâmplare hazlie**. În perioada în care încă se lucra la amenajarea bisericuței, a fost pictată și adusă în biserica, într-o cutie specială, icoana mare a Maicii Domnului de pe iconostas. Iconostasul nu era încă montat, iar ușile bisericii nu erau terminate. În situația aceasta, pentru că icoana și alte lucruri de preț erau în biserică, trebuia ca noaptea să rămână acolo cineva de strajă. Rămâneam, astfel, câte doi, și păzeam biserica peste noapte. Eu am rămas cu Stanciu Nicolae, care astăzi este preot.

Ne-am sfătuit cum să petrecem noaptea. Deși ne era puțin teamă, ne-am hotărât ca la 12 noaptea să ieșim, să înconjurăm biserica și să tragem clopotul. Fără să fi întrebat pe Părintele Stefan sau pe cei care au mai stat noaptea, noi credeam că așa au făcut cei care au străjuit înainte și așa trebuie făcut. Nici până astăzi nu înțeleg de ce am făcut așa, deoarece am fost singurii care am procedat astfel. O făceam, însă, cu toată credința că așa trebuie. La 12 noaptea, am ieșit. Nu îmi aduc aminte exact, dar cred că Pr. Nicolae a luat toaca, pe care știa să o bată bine. Așa bătând toaca, am înconjurat biserica, apoi am tras de 33 de ori clopotul. Bucuroși, am intrat apoi în biserică.

Nu știu ce au crezut cei din zonă, care au auzit noaptea toaca și clopotul. Am aflat apoi că am fost singurii care am procedat așa în perioada în care s-a făcut de strajă la biserică. Noi, însă, atunci noaptea am fost tare bucuroși că ne-am îndeplinit "misiunea". ***(Pr. Ioan de la Cil)***

Bisericuța-
Oază de spiritualitate

Pr. Lucian

Bisericuța a fost o dorință a tuturor profesorilor facultății noastre, care au așteptat-o, fiind plănuită încă din anul 1995. Așadar momentul sfințirii a fost unul de mare bucurie pentru toți. Pot spune că și înaintașii noștri, ultimul rector – pr. mărturisitor Ilarion Felea – și ceilalți profesori și-au dorit un spațiu adecvat de învățare a slujirii de către studenți. Pe atunci aveau amenajată o capelă în incinta facultății, într-o sală de curs. Restul practicii se desfășura la Catedrala Veche.

Dar cu certitudine, după 1989, când am redobândit localul facultății, primul gând a fost să facem în curte o capelă, pentru că deja Seminarul Teologic luase parterul, iar noi nu am mai avut nici măcar vechea capelă ca loc de practică liturgică pentru studenți. În 1996, după o Liturghie festivă la Catedrala Veche, PS Timotei alături de părinții profesori, a pus temeliile – sfințind locul. Inițial s-a început un șantier de către ierom. Agapie Corbu, care nu s-a putut finaliza. Apoi, în jurul anului 2000 lucrările s-au început serios prin implicarea părintelui Ștefan.

Îmi aduc aminte cu drag de momentele de finalizare a lucrărilor la Bisericuță, premergătoare sfințirii propriu-zise, și de **serile prelungite pe care le-am petrecut acolo împreună cu foarte mulți dintre studenții** de atunci care s-au angrenat în sprijinirea lucrărilor. De exemplu șlefuirea stâlpilor de la pridvor. Trebuie să menționez că în perioada în care părintele Ștefan a fost plecat la studii doctorale în Grecia, lucrările au fost conduse de prof. Cristinel Ioja (acum decanul Facultății și preot la Catedrala Veche).

Știu că la un moment dat ne-am aflat în impas cu lucrările și într-o seară am săvârșit parastas de pomenire pentru **Părintele Arsenie, iar părintele Ștefan zicea că sigur acesta o să ne ajute**.

În seara dinaintea sfințirii, părintele era la centrul eparhial, pentru a pune la punct cele ce țineau de sfințire, iar noi (eu încă nu eram preot) ne-am apucat să citim din cele pentru a doua zi (vecernia). Când ne-am apropiat de mijlocul slujbei, părintele a venit în biserică și ne-a adus vestea că a doua zi va veni PS Timotei cu un sobor de preoți.

Ziua propriu-zisă a sfințirii a fost încărcată de multe emoții și emulație. Curtea era plină de oameni veniți din tot orașul, ca la un mare eveniment, sobor de preoți, părinții de la facultate, alți invitați, părinții studenților noștri. La slujbă a participat arhidiaconul (pe atunci) Simion Stana și părintele (atunci) Ioan Trif (acum PS Ignatie al Hușilor). A slujit și pr. Petru Vamvulescu, iar la eveniment a fost de față și dl. Constantin Beu, ctitorul Bisericuței. Studenții au dat răspunsurile la Utrenie, iar la Sf. Liturghie a cântat corul facultății, condus de regretatul prof. Mircea Buta. Pe atunci mai trăiau și profesorii noștri: pr. Dumitru Moca, pr. Teodor Baba. **A fost o sărbătoare nu doar a facultății, ci a întregului oraș.**

Atunci s-a făcut doar sfințirea Bisericuței, parcă PS Timotei prevăzând că momentul târnosirii se va prelungi o vreme îndelungată (nefiind pictată). Din acel moment ne-a spus că se poate începe slujirea și că porțile Bisericuței vor fi deschise tuturor credincioșilor care vor dori să participe la slujbe. Așa am început, din 26 iunie 2004, toată rânduiala (vecernii, utrenii, Sf. Liturghie, sâmbătă seara și duminică).

Îmi amintesc că până în luna septembrie 2004, când părintele Ștefan a plecat pentru câteva săptămâni la Mitropolia Europei Centrale din Germania, s-a făcut slujbă în fiecare seară (acatist, paraclis), iar oamenii veneau cu bucurie. La început au fost puțini, poate 5-10 oameni, apoi obștea a crescut, ajungând la 100 și peste.

Tot așa a fost și cu stranele. Inițial au cântat doar băieții, apoi s-a închegat și strana fetelor, formată din absolvente ale facultății. Primul nostru cântăreț a fost pr. Dacian Ilica de la Troaș, apoi pr. Nicolae (soțul Casianei) din Hunedoara. De asemenea, ca paracliser am slujit eu la început o scurtă perioadă, apoi au urmat pr. Ioan-Ilie Costea (acum în Hunedoara) și Cristian Șerb (actualul ierodiacon Nectarie de la Almaș).

În ce privește cântarea, care la Bisericuță s-a format într-un fel mixt, aceasta s-a întâmplat pentru că peste muzica lugojeană, pe care o știam noi, cei ai locului, au venit mai mulți studenți din alte părți ale țării, care știau psaltică, așa că fiecare a cântat cum a știut din zona lui. Iar la Sf. Liturghie am cântat pe o psaltică mai populară, uniformizată, ca să poată cânta toți, indiferent de regiune. La strană s-au perindat mereu studenți și absolvenți. A fost și o perioadă de apogeu a acestui mod mixt și popular de a cânta, când au fost cântăreți foarte buni, acum în parohii sau la mănăstiri: ierom. Nifon de la Nandru, ierod. Nectarie de la Almaș, pr. Ioan de la Cil, pr. Mihail de la Timișoara. Apoi a venit psaltul Daniel Alb (acum preot în Germania) și a îndreptat cântarea spre muzica psaltică, deși era încă secondat de câțiva foști studenți care cântau frumos, în felul mixt de care am pomenit.